

-Аз много не мъдрувам над темата - обясняваше той - Леко пипна ли нишката, леко се разприда тя някъде дълбоко там в мозъка, гдето като че ли чакат насъбраните думи, сравнения, образи и рими. Леко, леко, за да не бликнат изведнъж. За да могат те спокойно да излизаш през невидимата вратичка на вдъхновението и да се нареждат пред тебе като войници. Без да ги командуваш, сякаш знаят още от по-рано мястото си и се нареждат така, както трябва. Рима през рима, образ след образ - така, както ги командува моливчето.

-А него кой командува?

- Това вече ще каже уважаемият господин професор Балан

Христо Смирненски беше пъргав, волев човек. Всичко у него импулсираше, подтикваше го към работа.. Пеняхме го като млад остроумен хуморист и сърдечен поет. Често той заставаше на кръстопът: из кой път да хване? Изключително на хумористични творби ли да се отдаде, или не. "Не че смятам хумора за не-сериозен жанр - заявяваше той, - но да видите какво се случва с мене. Почна да пиша сериозно стихотворение, то излиза хумористично. Почна хумористично - то излезе сериозно..." И този поет на сиромасите и на страдащите продължаваше да пише и по единия начин, и по другия - и еднакво успяваше, независимо от това, как се е сложил първоначално замисъла.

